

BAHÁ'Í FORLAGS STUDIESERIE NR. 11

EN ANTOLOGI
FOR BAHÁ'Í-BARN

Samlet og tilrettelagt

av

Abbas Afnan

Bahá'í Forlag

Oslo

EN ANTOLOGI FOR BAHÁ'Í-BARN

Til norsk ved:
Åse Austvoll og Holger Hagan

© 1979 Bahá'í Publishing Trust, London

© Bahá'í Forlag, 1989
Nytt opplag 2007

Forsidefoto:
© Bahá'í International Community
<http://media.bahai.org>

ISSN 0801-650X

www.bahai.no

Bahá'í Forlag
Holmenkollveien 26 A
0376 Oslo

Innhold

Forord	1
Guds eksistens	3
Å takke Gud	3
Skapelsens hensikt	3
Bønn	4
Profeter – himmelske lys	4
Bønn	5
Sannhetens sol	6
Báb	6
Báb blir født	6
Den 23. mai 1844	7
Báb	7
Beskrivelse av Bábs ansikt og stemme	8
Bønn	9
Báb og læreren	9
Den ville hesten	9
Báb og handelsmannen	10
Báb og hans disipler	11
Bábs følgesvenner	12
Bahá'u'lláh	
Bahá'u'lláh blir født	13
Bahá'u'lláhs far har en drøm	14
Bønn	15
Denne majestetiske personen	15
Edward Browns besøk	16
Bahá'u'lláhs familie	17
Ridván-haven	18
Bahá'u'lláh og barna	19
Bahá'u'lláh og skolegutten	20
Bønn	21

Bahá'u'lláh og dervisjen	21
Bahá'u'lláhs ord	22
'Abdu'l-Bahá	
'Abdu'l-Bahás dagligliv	23
'Abdu'l-Bahá og de syke	24
'Abdu'l-Bahá og kusken	24
'Abdu'l-Bahá og den amerikanske damen	25
'Abdu'l-Bahá og de fattige	25
Ingen avtale?	26
"Hvordan har dere det? Er dere glade?"	27
Kjærlighet	
Kjærlighet	28
Guds kjærlighet	30
Bahá'u'lláhs kjærlighet	30
'Abdu'l-Bahás kjærlighet	31
Mot	
Mot — lærdom	31
Unge Stefanus	31
Bahá'u'lláh og statsministeren	32
Bahá'u'lláh og den persiske konsulen	34
'Abdu'l-Bahá i fare	34
Hva er en bahá'í?	35
Enhet i mangfoldighet	36
Den sorte rosen	36
Det Største Hellige Blad	37
Arbeid er tilbedelse	37
Bønn	37
Fortellingen om Guds Sak	38
Kildenøkkel	46
Kilder	47

Forord

I arbeidet med å samle stoff til denne boken støttet jeg meg til:

Min egen erfaring som bahá'í-barn i Iran, der jeg gikk på søndagsskole i rundt ti år.

Over seks års undervisningserfaring fra søndagsskole i Teheran.

Min egen iakttagelse av barns fremgang i vanlige skoler og spesialskoler, og i samtale med lærere.

Forelesningstimer for foreldre i “Kunsten å være foreldre” i regi av The Royal Society of Health.

Mitt medlemskap i undervisningskomiteen for barn i Teheran og i den tilsvarende komiteen for England.

Stoffet til denne boken er bearbeidet på grunnlag av en rekke kilder, så som *The Dawn-Breakers* i amerikansk utgave, *The Chosen Highway*, *Bahá'í World*, *Bahá'í Scriptures* i amerikansk utgave fra 1923, *De skjulte ord* og annen bahá'í-litteratur. I arbeidet med boken har jeg tatt hensyn til følgende prinsipper:

I sine unge år er barn svært ivrige etter å lytte til fortellinger og vil lett lære dem utenat.

Siden barn vil identifisere sine tanker og handlinger

med religiøse skikkelser og helter.

De sørgelige delene av fortellingen, som martyrdød og blodsutgytelse osv., unngår jeg med hensikt, siden barnas hjerter er svært følsomme. De bør fylles av kjærlighet, ærlighet, tapperhet, vennlighet og tilgivelse.

Korte sitater fra de hellige skriftene og passende dikt er valgt ut fra de nevnte åndelige egenskapene, slik at det blir lett for barna å lære dem utenat.

Abbas Afnan

Guds eksistens

... Dette stykke brød beviser at det har en skaper.

1

Å takke Gud

Alt som er skapt, er til for mennesket, som er på toppen av skaperverket, og det må være takknemlig for de guddommelige gavene. Alle materielle ting er til for oss, så vi gjennom vår takknemlighet kan lære å forstå livet som en gave fra Gud. Hvis vi føler avsky for livet, er vi utakknemlige, for vår materielle og åndelige tilværelse er de ytre bevis på den guddommelige barmhjertighet. Derfor må vi være glade og bruke tiden til lovprisning, idet vi setter pris på alt.

2

Skapelsens hensikt

Den allkjærlige Gud skapte mennesket til å utstråle det guddommelige lys og opplyse verden ved sine ord, sine handlinger og sitt liv.... Hvis dere oppriktig vil følge Bahá'u'lláhs lære, skal dere sannelig bli verdens lys, sjelen i verdens legeme, menneskehetens trøst og hjelp og kilden til frelse for hele universet. Bestreb dere derfor av all makt på å følge den velsignede Fullkommenhets forskrifter, og vær forvisset om at hvis det lykkes dere å leve det livet han anviser dere, vil evig liv og uendelig glede i det himmelske rike bli dere til del, og himmelsk føde vil bli sendt for å styrke dere alle deres dager.

3

Bønn

... Jeg bønnfaller deg om å hjelpe og støtte meg til alle tider og under alle forhold....

4

O Gud, led meg, beskytt meg, gjør meg til en skinnende lampe og til en tindrende stjerne. Du er den mektige og den sterke.

5

Profeter – himmelske lys

Stjerner, månen, sola klar
sender oss det lys de har.
Det lages også lys på jord,
for deg og meg og far og mor.

Først hulefolk gned pinner to.
Så lagdes lys av talg og no'.
Så lamper fylt med olje, gass
ble tent mot kveld med sotet glass.

Med bryter slås nå lyset på
hos rik, og fattig likeså.
Men alle, liten eller stor,
får himmelsk lys fra Gud på jord.

6

De [profetene] er å ligne med gartnere.... De får krokete grener til å rette seg ut, de ufruktbare trærne til å bære frukt.

7

Kilden til all lærdom er kunnskapen om Gud, opphøyet være hans herlighet, og denne kan ikke oppnås uten ved kunnskapen om hans guddommelige manifestasjoner.

8

Siden Adams dager har de hellige manifestasjoner bestrebet seg på å forene menneskeheten slik at alle kan bli regnet som én sjel.

9

Utsendelsen av profeter har alltid skjedd for å oppdra menneskeheten. De er de første lærere og oppdragere.

10

På ny talte Jesus til dem. Han sa: "Jeg er verdens lys. Den som følger meg, skal aldri vandre i mørket; han har det lys som fører ham til livet."

11

Hva er da de hellige profeters misjon? Deres misjon er å oppdra og skape fremskritt for menneskehetens verden.

12

Bønn

O min Herre! O min Herre!

Jeg er et lite barn. Gi meg næring fra din barmhjertighets bryst, oppdra meg i din kjærlighets skjød, undervis meg i din ledelses skole og la meg utvikles under din gavmildhets beskyttelse. Fri meg fra mørket, gjør meg til et strålende lys; fri meg fra å være ulykkelig, gjør meg til en blomst i rosenhaven; tillat meg å bli en tjener for din terskel og skjenk meg de

rettferdiges anlegg og karakter; gjør meg til en gavmildhetens kilde for menneskenes verden og kron mitt hode med det evige livs diadem.

Sannelig, du er den sterke, den mektige, den seende, den hørende.

13

Sannhetens sol

Hellighetens og Sannhetens Sol har åpenbart seg i forskjellige speil. Selv om speilene er mange, er solen likevel den samme.

14

Báb blir født

Mellom aften og gry
der i Elams by
en engel sto frem,
så ren og fornem.

Ei var Báb mer forborgen!
Og han varslet en morgen
som med lys fra det høye
er en fryd for ditt øye.

Alt det mørke er svunnet,
og vi gleden har funnet.
Hvert et seende øye
ser Guds lys i det høye.

15

Den 23. mai 1844

Den 23.mai 1844 åpnet Báb menneskehetens nye tidsalder. Den dagen ble 'Abdu'l-Bahá født – Bahá'u'lláhs sønn og Midtpunktet i hans Pakt.

Denne dagen ble det første telegrafiske budskap sendt, med disse bemerkelseverdige ordene: “Hva har vel ikke Gud gjort!” Bahá'í-kalenderen begynner fra dette året.

Báb

Navnet “Báb” betyr “Port”. Báb var porten inn til et nytt rike – Guds rike på jorden.

Báb var svært ung da han fortalte folket om budskapet som Gud hadde gitt ham. Han var bare 25 år gammel.

Bábs fødested var den vakre byen Shíráz i Sør-Iran. Han fikk navnet 'Alí-Muhhammad og var en etterkommer av profeten Muhammed.

Bábs far døde like etter at han ble født, så omsorgen for ham ble overlatt til hans onkel på morssiden.

Som barn gikk han hos en lærer, men Báb utmerket seg fra andre barn helt fra barndommen av. Han stilte alltid vanskelige spørsmål og ga etterpå svarene selv på en slik måte at han overrasket læreren.

En gjest i Bábs hjem gir dette vitnesbyrdet: “Hver gang jeg møtte ham, fant jeg ham i en slik tilstand av ydmykhet og beskjedenhet som jeg ikke finner ord for å beskrive. Hans senkede blikk, hans ytterste høflighet og det avklarede

ansiktsuttrykket gjorde et uutslettelig inntrykk på min sjel. Jeg hørte ofte dem som var nært knyttet til ham, gi vitnesbyrd om hans rene karakter, hans inntagende væremåte, hans selvutslettelse, hans helstøpte personlighet og hans ytterst sterke hengivelse til Gud.”

16

Beskrivelse av Bábs ansikt og stemme

Den engelske legen doktor Cormick var den eneste fra Vesten som i henhold til skriftlige kilder møtte Báb. Han skrev: “Han var en meget mild og tandert utseende mann, heller liten av vekst og meget lys til perser å være, med en myk, klangfull stemme som gjorde sterkt inntrykk på meg. Ettersom han var en *siyyid*, var han kledd i sektens drakt, som sine to venner. Faktisk var hele hans utseende og holdning langt på vei slik at man fikk sympati for ham.... Han ble sett av noen armenske tømmermenn i fengslet mens han leste i Bibelen, og han anstrengte seg ikke for å skjule det, men fortalte det tvert imot til dem.”

17

I Nabíls beretning finner vi en beskrivelse av Bábs stemme:

Bábs stemme, mens han dikterte sin Tros lære og prinsipper, kunne tydelig høres av dem som bodde ved foten av fjellet. Lyden av hans messende sang, den rytmiske strømmen av vers som kom fra hans lepper, nådde våre ører og trengte inn i selve sjelens dyp. Fjell og dal gjenlød av hans majestetiske stemme, og våre hjerter bevet i sin dypeste grunn til svar på appellen i hans ord.

18

Bønn

Finnes det noen som fjerner vanskeligheter uten Gud? Si: Lovet være Gud! Han er Gud! Alle er hans tjenere og alle holder fast ved hans bud!

19

Báb og læreren

Fra første stund var han [Báb] helt forskjellig fra andre barn, så klok og mild og rolig. Da han var sju år gammel, ble han brakt til Shaykh 'Ábids skole.

Læreren sa til Bábs onkel: “De skolepengene du gir meg for å undervise ‘Alí Muḥammad, kan jeg bare ta imot som en gave. Han trenger ikke undervisningen min! For eksempel sa jeg til ham: ‘Gjenta dette verset fra Koranen etter meg.’ Han svarte: ‘Jeg ønsker først å kjenne betydningen, så vil jeg gjenta det for deg.’ Jeg sa til ham: ‘Nei, du sier det først, deretter vil betydningen bli fortalt deg.’ Han forbløffet meg ved å si: ‘Da vil jeg forklare det for deg.’ Verset var ‘Han er den allvitende.’ Hans forklaring var så makeløs at den gjorde et dypt inntrykk på meg.”

20

Den ville hesten

En fredag var Báb på vei til det offentlige badet. Prinsen [Malik Qásim Mírzá] var nysgjerrig etter å sette gjestens mot og kraft på prøve og ga hestepasseren beskjed om å by ham en av sine villeste hester som ridedyr.

Siden tjeneren fryktet for at Báb skulle lide noen skade,

gikk han til ham i smug og prøvde å få ham til å nekte å bestige en hest som allerede hadde kastet de tapreste og dyktigste ryttere. “Frykt ikke,” lød svaret. “Gjør som du er blitt befalt, og overlatt oss til den allmektiges omsorg.”

Innbyggerne i Urúmíyyih, som hadde fått høre om prinsens hensikt, hadde fylt byens torg, ivrige etter å være vitne til det som kunne skje med Báb. Så snart hesten var blitt leid til ham, nærmet han seg den rolig. Og idet han grep tøylene, kjærtegnat han den forsiktig og satte foten i stighbøylen. Hesten stod stille og ubevegelig ved siden av ham, som om den var klar over den kraften som behersket den. Folkemengden som så dette høyst uvanlige synet, var fylt av undring over dyrets oppførsel. For deres enkle sinn syntes ikke denne uvanlige episoden å være langt fra et mirakel. I sin iver styrtet de frem for å kysse Bábs stighbøyer, men ble hindret av prinsens tjenere, som fryktet at en så sterk tilstrømning av mennesker kunne skade ham.

Da han kom tilbake fra badet, besteg han igjen den samme hesten og ble hyllet av den samme folkemengden. Prinsen kom til fots for å møte ham og ledsaget ham tilbake til sin residens.

21

Báb og handelsmannen

Til slutt ble hans onkel overtalt til å ta ham ut av skolen ... og til å ha ham hos seg i sitt eget yrke. Også der åpenbarte han slike tegn på kraft og storhet som få kunne komme opp mot og ingen kunne gjøre ham etter.... De dagene Báb viet forretninger, ble for det meste tilbrakt i Búshihr....

I løpet av denne tiden vant han aktelse hos alle kjøpmennene han kom i kontakt med, på grunn av sin rettskaffenhet og fromhet.

En mann betrodde ham en ting og ba ham selge den til en fastsatt pris. Da Báb sendte ham verdien av varen, fant mannen at beløpet i betraktelig grad oversteg den grensen han selv hadde fastsatt. Han skrev straks til Báb og ba ham forklare grunnen. Báb svarte: “Alt jeg sendte deg er ditt tilgodehavende. Det er ikke en eneste øre mer enn du har krav på...” Hvor meget Bábs forretningsforbindelse enn bønnfalt ham om å ta tilbake det overskytende beløpet, så holdt Báb fast ved sitt avslag.

22

Báb og hans disipler

Mullá Husayn var Bábs første disippel. Báb ga ham tittelen Bábu'l-Báb, som betyr “Portens port”.

Báb sendte sine disipler ut for å undervise. Han talte til dem med disse ordene:

“O mine elskede venner! Dere er bærerene av Guds navn på denne Dag. Dere er som ilden som i nattens mørke er blitt tent på fjellets topp. La deres lys skinne for menneskenes øyne...”

... For ingen har sett Faderen som er i himmelen. Dere som er hans åndelige barn, må ved deres handlinger være eksempler på hans dyder og bære vitnesbyrd om hans herlighet. Dere er jordens salt, men hvis saltet har mistet sin kraft, hva skal det da saltes med? Slik må graden av deres løsrivelse være, at i hvilken som helst by dere trer inn for å forkynne og undervise i Guds Sak, så bør dere på ingen måte vente verken mat eller belønning fra dens folk...

Rens deres hjerter for jordisk attrå, og la englenes dyder være deres pyrd...

Den tid er kommet da intet annet enn det reneste motiv, under støttet av absolutt rene handlinger, kan stige opp til den

Høyestes trone og være antagelig for ham.”

23

Bábs følgesvenner

Vi var alle stuet sammen i én celle med føttene i stokker, og rundt halsen hadde vi lenker som gnagde fryktelig. Luften vi pustet i var fylt av de motbydeligste urenheter, mens gulvet vi satt på var dekket av skitt og krydde av utøy.... Vi var plassert i to rekker med ansiktene mot hverandre. Vi hadde lært dem å gjenta bestemte vers som de fremsang med dyp inderlighet hver aften. “Gud er meg nok; han er i sannhet den evig fyldestgjørende,” istemte den ene rekken, mens den andre svarte: “La de trøstige fortrøste seg til ham.” Koret av disse glade stemmene fortsatte vanligvis til de tidlige morgentimer. Gjenlyden fylte hele fangehullet, trengte seg gjennom de massive veggene og nådde sjah Náşiri’d-Díns ører. For slottet lå ikke så langt fra stedet der vi satt fengslet. “Hva skal dette bety?” ble det fortalt at han skulle ha utbrutt. De svarte: “Det er lovsangen som bábiene synger i fengslet.”

I stedet for klager over sjahens behandling av dem var det lovprisning av Gud som ustanselig kom over deres lepper.

24

Jeg har hørt flere øyenvitner fortelle i glødende ordelag om kontrasten mellom den forvirring og uorden som hersket i fiendens leir, og den atmosfære av ærbødig tilbedelse som fylte fortet

[i Zanján]. Mens man i fortet påkalte Guds navn og ba om hans ledelse og barmhjertighet, henga motstanderne, både offiserene og deres menn, seg til utsvevende og skammelige

aktiviteter.... De som var i fortet, fortsatte med å våke om nettene og å fremsynge slike hymner som Báb hadde lært dem å gjenta. På samme tid gjenlød fiendens leir av støyende lattersalver, av eder og bespottelser....

25

Bahá'u'lláh blir født, 12. november 1817

Mírzá Husayn 'Alí, som senere tok tittelen Bahá'u'lláh, var eldste sønn av Mírzá 'Abbás fra Núr, som var vesir, eller minister. Familien var velstående og hadde en fremtredende posisjon, og mange av medlemmene hadde innehatt viktige stillinger både i regjeringen og som sivile og militære embetsmenn. Han ble født i Teheran, hans hovedstad, mellom daggry og soloppgang den 12. november 1817. Han gikk aldri på noen skole eller noe universitet, og den lille undervisningen han fikk, ble gitt hjemme. Likevel la han allerede som barn en forunderlig visdom og kunnskap for dagen. Mens han ennå var i ungdomsårene, døde hans far, og han fikk ansvaret for sine yngre søsken og for å bestyre familiens store eiendommer.

26

Fra barndommen av var han overmåte vennlig og gavmild. Han elsket friluftsliv og tilbrakte det meste av tiden i haven eller ute på markene. Han hadde en usedvanlig tiltrekningskraft, som alle la merke til. Folk flokket seg alltid rundt ham, ministere og hofffolk pleide å omgi ham, og barna var også svært glade i ham. Allerede som tretten-fjortenåring ble han viden kjent for sin lærdom. Han kunne samtale om ethvert emne og løse ethvert problem som ble forelagt ham. I store forsamlinger pleide han å diskutere med 'ulamáen (de fremste mulláer) og

forklare innviklede tros spørsmål. Alle pleide å høre på ham med den største interesse.

27

Da Bahá'u'lláh var tjueto år gammel, døde hans far, og regjeringen ønsket at han skulle innta sin fars stilling i ministeriet, som skikken var i Iran. Men Bahá'u'lláh avslø tilbudet. Da sa statsministeren: "La ham være. En slik stilling er ham ikke verdig. Han har et høyere mål for øye. Jeg kan ikke forstå ham, men jeg er overbevist om at han er bestemt for en opphøyet løpebane. Hans tanker er ikke som våre tanker. La ham være i fred."

28

Bahá'u'lláhs far har en drøm

Mens Bahá'u'lláh ennå var barn, hadde hans far vesiren en drøm. Bahá'u'lláh viste seg for ham mens han svømte ute på et veldig, grenseløst hav. Kroppen skinte på vannet med en glans som opplyste havet. Rundt hodet, som tydelig kunne ses over vannet, strålte hans lange, kullsvarte lokker ut i alle retninger over bølgene, i overdådige mengder. I drømmen samlet en mengde fisker seg rundt ham, idet hver av dem holdt fast i enden av et hårstrå. De var betatt av glansen fra ansiktet hans og fulgte ham hvor han enn svømte. Selv så mange som fiskene var, og så fast som de klynget seg til håret, syntes ikke et eneste strå å være blitt revet løs fra hodet, og selv led han ikke den minste skade. Fri og utvunget beveget han seg på vannet, og fiskene fulgte ham.

Drømmen gjorde et sterkt inntrykk på vesiren, og han sendte bud på en sannsiger som var berømt i området, og bad

ham om å tolke den for ham. Som om han skulle være inspirert av en forutanelse om Bahá'u'lláhs fremtidige herlighet, erklærte denne mannen: “Det uendelige havet som du så i din drøm, o vesir, er ikke noe annet enn tilværelsens verden. Alene og uten hjelp vil din sønn oppnå den høyeste innflytelse over den.... De mange fiskene betyr den uro han vil vekke blant jordens folk og slekter. Rundt ham vil de samle seg, og til ham vil de klynge seg.”

29

Bønn

Jeg har vendt mitt ansikt mot deg, o min Herre! Gjør det forklaret ved ditt åsyns lys. Bevar det så fra å vende seg mot noen annen enn deg.

30

Denne majestetiske personen

Mange lærde og interessante mennesker samlet seg om Bahá'u'lláh. De satte pris på hans visdom og de nyttige rådene han ga når forskjellige innviklede problemer ble forelagt ham: “Hans kunnskap må ganske visst være fra himmelen,” sa folk. Når han snakket til dem om Den Største Fred som vil komme til verden, og viste vennlighet mot alle som var i vanskeligheter og led savn, og ble kjent blant de fattige som ‘Vår trøstende far’, da forsto de hvordan det hadde seg at han for sin lære om sann fred og brorskap og barmhjertighet ble landsforvist og fratatt sine veldige eiendommer. Etter hvert som man forsto hvordan saken virkelig lå an, kom stadig flere mennesker til ham fra områdene rundt om.

“Der er noe av en annen verden i denne majestetiske personen,” sa de.

31

Edward Browns besøk

I hjørnet hvor divanen stod inntil veggen, satt en vidunderlig og ærverdig skikkelse.... Hans ansikt vil jeg aldri kunne glemme, skjønt jeg ikke kan beskrive det. Disse gjennomtrengende øyne syntes å kunne lese selve ens sjel; makt og autoritet stod skrevet på denne høye panne. Over øynene og i ansiktet var dype furer der antydte en alder som det kullsorte hår og skjegg som bølget ned ... syntes å benekte. Det var unødig å spørre i hvis nærhet jeg stod, da jeg bøyde meg for en som er gjenstand for en hengivenhet og kjærlighet som konger kunne misunne ham og keisere forgjeves sukker etter!

En mild, verdig røst bad meg ta plass, og fortsatte så: “Lovet være Gud at du har nådd frem! ... Du er kommet for å besøke en fange og en forvist.... Vi ønsker bare det gode for verden og lykke for nasjonene, og dog stempler de oss som en opprører som fortjener fengsel og forvisning.... At alle folk skulle bli ett i troen og alle mennesker brødre, at enhetens og kjærlighetens bånd mellom dem måtte bli sterkere, at all religionsstrid skulle opphøre og rasehatet utryddes – hva ondt er det i det? ... Dog således skal det bli; disse unyttige stridigheter, disse ødeleggende kriger skal opphøre, og ‘Den Største Fred’ skal komme.... La ikke et menneske æres for dette at han elsker sitt land, la ham heller æres for dette at han elsker hele menneskeheten....”

Slik lød så vidt jeg kan gjengi dem, noen av de mange ord jeg hørte av Bahá....

32

Bahá'u'lláhs familie

Min far var Mírzá Husayn- 'Alí fra Núr, som giftet seg med min vakre mor mens hun var svært ung. Hun var den eneste datteren av en persisk vesir.... Forbindelsen mellom de to fremstående familiene vakte stor interesse over hele landet. "Det føyer rikdom til rikdom," sa folk. Min mors medgift var stor slik skikken var hos familier i deres stilling; førti muldyr var lastet med hennes eiendeler da hun kom til sin manns hjem.

Før bryllupet arbeidet en gullsmed i seks måneder i hennes hjem for å lage smykker – til og med knappene i klærne hennes var av gull med innlagte edelstener. (Disse knappenes skjebne skulle bli å byttes mot brød på den forferdelige eksilreisen fra Teheran til Bagdad.) ...

Selv i de første årene av ekteskapet tok mor og far så lite som mulig del i statsfunksjoner, sosiale seremonier og de luksuriøse vanene som var vanlige i Persia blant rike familier med høy status. Hun og hennes renhjertede mann så på disse verdslige gledene som meningsløse og foretrakk heller å dra omsorg for de fattige og alle som var ulykkelige eller som hadde vanskeligheter.

Fra vår dør ble ingen noensinne vist bort, det gjestfrie bordet ble dekket til alle som kom....

Mens folk kalte min far "De fattiges far", omtalte de min mor som "Den trøstende mor"....

Vi pleide noen ganger å reise til huset vårt på landet. Min bror 'Abbás og jeg elsket å leke i de vakre havene, hvor der vokste mange slags deilige frukter og blomstrende trær.

Riḍván-haven

Bahá'u'lláh elsket haver, blomster, åpent land, ridning, spaserter, piknik under trærne og alle enkle aktiviteter utendørs.

[I løpet av de ni årene han satt fengslet i ett rom, hadde han ikke sett grønne blad. Derfor anskaffet 'Abdu'l-Bahá Riḍván-haven.]

Den ligger ved bredden av en bekk. Der er et stort morbærtre med en benk rundt stammen. Mange vakre blomstrende trær vokser der nå, også utallige blomster og velluktende urter. Det er et flammende hav av herlige farger og vidunderlig skjønnhet. Angen av rosenolje, rosmarin, bergamott, mynte, timian, hjertensfryd, sitronduftende jernurt og moskusurt krydrer luften med sin mangfoldighet av ulike dufter. Der finnes en overdådighet av hvite, røde og rosa duftende geranier; granatepletrær med sine strålende, skarlagensrøde blomster, og også andre vakre blomstrende busker. Hver og en er et symbol på hengiven og kjærlig tjeneste.

De fleste blomsterplantene er brakt fra Persia av pilegrimene. De vidunderlige pilegrimene! De som tok den lange, slitsomme reisen til fots, som modig trosset utallige farer, ondskapsfulle fiender og dårlig vær. Gjennom all utmattelse bar de som sin største skatt en plante til sin Elskedes have. Ofte ble det eneste vannet de hadde, og som de hengivne pilegrimene selv så sårt trengte, gitt til planten.

Noen av de gartnerne som hadde arbeidet for Bahá'u'lláh i de fantastiske havene rundt det vakre landsstedet, hans tidligere hjem i Persia, husket at en bestemt hvit rose var Bahá'u'lláhs yndlingsblomst. Denne rosen – som har enkle kronblader med gyllent midtfelt, brunlig stilk, blanke blader og en spesielt deilig

duft – pryder nå Ridván-haven. Mange busker med disse vakre rosene står i full blomst. Deres voksgule og gylne blomster og de skinnende bladene slår an en ren og fredfylt tone i den kjærlighetsfylte harmonien som denne vidunderlige haven frembyr.

Man kan liksom fornemme den atmosfæren av hengivenhet som skapte denne haven ut av en ørken.

Pilegrimene som bar plantene gjennom alle pilegrimsreisens vanskeligheter, stelte dem underveis, og kunne overrekke sin kostelige gave, frisk og full av livskraft, til sin elskede Herre med glede.

Senere brakte vennene fra California og Europa sine gaver, slik at Ridván-haven er en virkelig sammensmelting av Østen og Vesten – et symbol på Bahá'u'lláhs store oppgave, som er å forene medlemmene av menneskefamilien fra alle religioner, raser og nasjoner i verden i én stor og livskraftig enhet: alle forskjellige farger, roser og trær, frukter og urter samlet i Guds have i gledesfylt, harmonisk og kjærlig vennskap.

34

Bahá'u'lláh og barna

Vi elsket den tidlige morgenteen, når Bahá'u'lláh pleide å synge bønner og fortelle oss historier om Kristus og hans mor, om Muhammed, Moses og andre profeter...

Vi barn så på Bahá'u'lláh som nok en kjærlig far; til ham kom vi med alle våre små vanskeligheter og problemer. Han var interessert i alt som angikk oss.

Hvert år pleide han å sende en tjener til Beirut for å kjøpe inn stoff til klærne våre. Da ba han oss komme og velge det vi likte best til kjortlene våre. Min mor, min tante og barna laget

så klær av bomullsstoffene.

Han var alltid punktlig og satte stor pris på det som var velstelt og pent. Han var svært nøye og hadde en forfinet smak i anliggender av personlig art, og han likte å se alle velstelt og så fint kledd som mulig. Fremfor alt satte han pris på renslighet. “Hvorfor ikke ta på dere de peneste klærne?” pleide han å si.

Alle våre festdager, alle våre godsaker og vår glede kom fra ham på den tiden. Når noen kom med søtsaker til ham, sparte han alltid noe til oss.... “Sett den sjokoladeesken der borte, ellers kommer Áqá (‘Abdu’l-Bahá) til å gi den bort til folk,” kunne han skjente.

“La de kjære barna komme inn og få litt dessert,” sa han ofte når vi var på vei i seng.... Han møtte oss alltid med kjærlige ord....

“Barn, i morgen skal dere være med meg på piknik til Ridván-haven,” kunne han si. Og den kvelden var vi så glade at det var vanskelig å sove.

35

Bahá’u’lláh og skolegutten

En dag så Bahá’u’lláh en ung gutt som gråt så sårt. Dette var i nærheten av en landsby oppe i fjellene. Min far, som alltid hadde medfølelse med dem som var ulykkelige, spesielt barn, sa: “Lille mann, hvorfor gråter du?” Gutten så opp på den som snakket.... “Å, min herre!” og så brast han i gråt igjen. “Læreren min har straffet meg fordi jeg skriver så dårlig. Jeg kan ikke skrive, og nå har jeg ingenting å skrive av etter! Jeg tør ikke gå tilbake til skolen igjen.” “Ikke gråt mer. Jeg skal lage et mønster til deg og vise deg hvordan du kan etterligne det. Og nå tar du dette og viser det til læreren din.”

Da læreren så skriftprøven som gutten hadde med seg, ble han forundret, for han så at dette var kongelig skriftkunst.

36

Bønn

O min Herre! La din skjønnhet være min føde, og ditt nærvær min drikk, og ditt velbehag mitt håp, og lovprisning av deg min gjerning, og ihukommelse av deg min ledsager, og ditt herredømmes kraft min hjelper, og din bolig mitt hjem, og mitt bosted det sete du har helliggjort fra de begrensninger du har underlagt dem som er stengt ute fra deg som ved et slør.

Du er i sannhet den allmektige, den overmåte herlige, den sterkeste.

37

Bahá'u'lláh og dervisjen

En dag på en av sine rideturer ute på landet så Bahá'u'lláh, ledsaget av sine venner, en ensom ungdom sitte ved veikanten. Håret var ustelt, og han var kledd som en dervisj. Ved siden av en bekk hadde han tent et bål og holdt på med å lage mat og spise den. Idet han nærmet seg ham, spurte Bahá'u'lláh kjærlig: "Si meg, dervisj, hva holder du på med?"

"Jeg er beskjeftet med å spise Gud", svarte han likefrem. "Jeg koker Gud og jeg brenner ham." Hans naturlig enkle måte å være på og hans oppriktige måte å svare på behaget Bahá'u'lláh veldig. Han smilte til hans bemerkning og begynte å samtale med ham med full ømhet og frihet. Innen kort tid hadde Bahá'u'lláh forandret ham fullstendig. Han var nå opplyst med hensyn til Guds sanne natur og hadde et sinn som

var rensset for hans eget folks forfengelige innbilning. Straks gjenkjente han Lyset som denne kjærlige fremmede så uventet hadde brakt ham.

Dervisjen ... reiste seg straks, lot kokeredskapene bli igjen og fulgte Bahá'u'lláh. Til fots, bak hans hest, ... sang han muntert versene i en kjærlighetssang.

38

Bahá'u'lláhs ord

Vær gavmild i velstand og takknemlig i motgang. Vær din nestes tillit verdig, og betrakt ham med et lyst og vennlig ansikt. Vær en skattmester for den fattige, en advarer for de rike, en besvarer av den nødlidendes rop, en beskytter av ditt løftes hellighet. Vær rettferdig i din dom, og forsiktig i din tale. Vær ikke urettferdig mot noe menneske, og vis saktmodighet overfor alle mennesker. Vær som en lampe for dem som vandrer i mørket, en glede for de bedrøvede, en sjø for de tørstige, en havn for de fortvilte, en støtte og forsvarer for dem som er undertrykkelsens ofre. La ærlighet og rettskaffenhet prege alle dine handlinger. Vær et hjem for de fremmede, en trøst for den lidende, et styrkens tårn for den flyktende. Vær øyne for den blinde og et ledende lys for de villfarendes føtter. Vær en prydelse på sannhetens åsyn, en krone på troskapens panne, en søyle i rettferdighetens tempel, et livsens åndepust for menneskeslektens legeme, et banner for rettferdighetens hærskarer, et lysende legeme over dydens horisont, dugg for det menneskelige hjertets jordbunn, en ark på kunnskapens hav, en sol på gavmildhetens himmel, en edelsten på visdommens diadem, et skinnende lys på din generasjons himmelhvelving, en frukt på ydmykhetens tre.

39

‘Abdu’l-Bahás dagligliv

Han pleide å stå opp svært tidlig, drikke te og fortsette å utføre sine kjærlighetshandlinger som han hadde pålagt seg selv. Ofte kom han tilbake sent om kvelden uten å ha fått verken mat eller hvile.

Først gikk han til *bírúnien*, et stort rom brukt til mottakelser som ble leid på motsatte side av gaten fra huset vårt. Vi pleide ofte å følge med fra vinduene våre og se alle menneskene som samlet seg for å be Mesteren om hjelp.

En mann som ønsket å åpne butikk måtte spørre ham til råds. En annen ville spørre om å få en anbefaling eller tilrådning til en stilling i offentlig administrasjon. Deretter kunne det være en fattig kvinne hvis mann var blitt falskt anklaget eller som var blitt beordret som soldat mens hun og hennes barn satt igjen uten noe å leve av. En fortalte ham om barn som ble mishandlet eller kvinner som ble slått av sin mann eller bror. ‘Abbás Effendi sendte med disse fattige menneskene en kompetent person til å fremlegge saken for dommeren ved retten, slik at de kunne få saken rettferdig behandlet...

Muftien, guvernøren, *shaykher* og rettstjenestemenn kom alene eller i grupper for å møte Mesteren i *bírúnien*. Her fikk de servert en kaffe som var spesielt velsmakende, *qahviyi-khánigí*. Så snakket de om siste nytt mens de nippet til kaffen, og ba om forklaringer, råd eller kommentarer av Mesteren, som de etter hvert så på som den lærde, kloke, medfølende, som ga praktisk hjelp og råd til alle.

Når retten var hevet, kom dommeren alltid til *bírúnien* hvor han fremla de vanskelige sakene for ‘Abbás Effendi, sikker på at han ville løse problemene uansett hvor vanskelige de var. På denne måten var han ofte i stand til å styre håndhevelsen

av loven, slik at han fikk forhindret at tyrannene seiret og fikk hjulpet de undertrykte.

40

‘Abdu’l-Bahá og de syke

Noen dager så han nesten ikke sin egen familie, så hardt presset var han av dem som flokket seg i *bírúnien* for å få hjelp. Han hadde konstant omsorg for de mange syke, bahá’ier og andre. Han gikk til dem når som helst de ønsket å treffe ham.

Et fattig gammelt ektepar som var sengeliggende i en måned, hadde besøk av Mesteren tjue ganger i løpet av den tiden.

Hver dag sendte han en tjener til hver og en av de syke for å spørre: “Sov du godt i natt? Hvordan er det med deg? Er det noe du trenger?” Alle fikk alt det de behøvde. Ingen ting ble forsømt unntatt hans egen hvile og hans egen mat. Alltid tok han først vare på de fattige. Alle søtsaker, frukt og kaker som ble sendt ham, tok han med til *bírúnien* til vennene, som ble svært glade. Araberne kalte ham “Gavmildhetens Herre”. Hvis noen er gjestfrie, blir de til og med i dag rost med ordene: “Hans hus er som *bírúnien*, ‘Abbás Effendis hjem.”

41

‘Abdu’l-Bahá og kusken

Da hans far levde og bodde mellom fjellene utenfor Akka, pleide Abbás Effendi ofte å besøke ham. Og selv om det var lang vei dit, hadde han for vane å gå til fots. Noen av vennene spurte ham hvorfor han ikke sparte seg for så mye tid og energi og heller brukte hesteryggen. “Jesus vandret over disse fjellene til

fots,” sa han; “og hvem er jeg, at jeg skulle ri der Herren Kristus gikk?” En gang på sine eldre dager da han skulle dra hjem over en nokså lang strekning, tok han plass i en vanlig skyssvogn. Kusken syntes det var upassende for en mann i hans stilling og bebreidet ham for ikke å leie en privat vogn. Da turen var endt og han steg ut, ble han tilsnakket av en tigger. Han lyttet på mannens bønn og ga ham en gullmynt. Deretter snudde han seg til kusken og sa: “Hvorfor skulle jeg reise med en vogn når slike som han trenger penger?”

42

‘Abdu’l-Bahá og den amerikanske damen

For et par år siden var der en venn av ‘Abbás Effendi, en amerikansk dame som var på besøk i Haifa i noen måneder. Da hun skulle reise derfra, spurte hun ham om tillatelse til å gi en sum penger som han kunne bruke til sine egne behov eller for Troen. Han svarte at han ikke kunne ta imot noe til seg selv fra henne. Men hvis hun ønsket å gjøre noe for ham, så var der en kristen lærer i Haifa som nylig hadde mistet konen sin. Han var fattig og hadde mange problemer. Hun kunne gi skolegang til de to små døtrene hans. Følgelig sendte hun disse barna på skole i Beirut.

43

‘Abdu’l-Bahá og de fattige

Hver fredag morgen samlet de fattige seg i gården til ‘Abdu’l-Bahás hus, og han gikk selv blant dem. Han kjente navnet på alle, han visste nøyaktig hvem som trengte en kappe eller et varmt sjal; han budsendte en doktor eller pleide

dem som var syke.... Ofte når familien til `Abdu'l-Bahá var i ferd med å sette seg til middagsbordet om kvelden, kom der melding om en ulykkelig som sultet og som var blitt oversett ved dagens visitt. Øyeblikkelig ble det varme, delikate måltidet pakket inn i en kurv og sendt av gårde til den lidende familien mens `Abdu'l-Bahá smilte og sa: "Det gjør ikke noe for oss, vi spiste middag i går og skal ha middag igjen i morgen."

44

Denne morgenen var Mesteren enig i å gå til Bowery Mission, og han begynte å snakke om det. "Jeg ønsker å gi dem noen penger," sa han til meg, "Jeg elsker de fattige. Hvor mange fattigemenn går i 'The Mission?'" "Rundt tre hundre."

"Ta denne seddelen med til banken, Juliet, og få den vekslet inn i mynter," sa han og dro frem fra sitt bryst en tusen-franc seddel. "Behold pengene," instruerte han meg videre, "og møt meg ved 'The Mission' med pengene i en veske." Og han ga de samme instruksene til Edward Getsinger sammen med tusen-franc seddel nummer to.

Neste kveld møtte vi Mesteren ved "The Mission". Idet han klappet hånden til hver og en av de fattige, presset han sin lille gave inn i hånden, to, tre eller fire mynter. Ikke en eneste en var husløs den natten. Og jeg kunne se at mange fant et åndelig tilfluktssted, et hjem i hans hjerte. Jeg kunne se det på ansiktene som løftet seg mot ham – og på hans ansikt bøyd mot deres.

45

Ingen avtale?

En dag ba en kvinne om tillatelse til å møte Mesteren.

“Har De en avtale?”

“Nei, dessverre.”

“Jeg beklager,” svarte den overivrige vennen, “men han er opptatt med noen meget viktige personer og kan ikke bli forstyrret.”

Kvinnen snudde seg bort, for ydmyk til å gjenta sin forespørsel, men akk, så bitterlig skuffet!

Før hun hadde nådd foten av trappegangen, ble hun innhentet av en andpusten budbringer fra ‘Abdu’l-Bahá. “Han ønsker å møte deg. Kom tilbake! Han har bedt meg å hente deg til ham.” Vi hørte stemmen hans fra døren til mottagelsesrommet, han snakket med myndig røst: “Et hjerte er såret. Skynd dere, skynd dere, hent henne til meg.”

46

Hvordan har dere det? Er dere glade?

Han [‘Abdu’l-Bahá] sto opp veldig tidlig, fremsa bønner, drakk te, skrev noen tavler og dikterte andre. Så tok han imot dem som flokket seg for å møte ham. Noen var kommet straks etter soloppgang og ventet tålmodig ved døren til den ble åpnet og de kunne komme inn.... Når de besøkende etter hvert hadde samlet seg i salongen (ca. klokken ti), kom ‘Abdu’l-Bahá til oss, stoppet rett innfor døren, smilte rundt til alle gjestene med et blikk av gledesfylt sympati som virket som det omsluttet hver og en av dem som var til stede.... “Hvordan har dere det? Jeg håper dere har det bra. Er dere glade?”

47

Kjærlighet

Alle profetene ble sendt, alle bøkene åpenbart for at kjærlighetens lov skulle bli fremmet.

48

Jeg elsket ditt vesens tilblivelse, derfor skapte jeg deg.

49

O venn! Plant i hjertets have kun kjærlighetens rose ...

50

Elsk meg så at jeg kan elske deg. Hvis du ikke elsker meg, kan min kjærlighet på ingen måte nå deg. Vit dette, o tjener.

51

Jesus svarte: "Det første bud er dette: ... og du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din forstand og av all din kraft."

52

Den kjærlighet man har næret for noen, vil aldri bli glemt i Rikets verden.

53

O tilværelsens sønn! Min kjærlighet er min faste borg. Den som trer inn der er trygg og sikker, og den som vender seg bort skal sannelig fare vill og gå til grunne.

54

Essensen av kjærlighet består i at mennesket vender sitt hjerte til Den Elskede, løsriver seg fra alt annet enn Gud, og intet annet ønsker enn det som er dets Herres ønske.

55

- Du skal elske din neste som deg selv. 56
- O menneskesønn! Overse ikke mine bud hvis du elsker min skjønnhet 57
- Hold mine bud av kjærlighet til min skjønnhet. 58
- Og dette er mitt bud: Dere skal elske hverandre som jeg har elsket dere. 59
- Jo mer dere elsker, jo nærmere vil dere være Gud. 60
- Hvis du ønsker å elske Gud, elsk da dine medmennesker. 61
- Gjør deres hjem til en hvilens og fredens havn. Vær gjestfrie og la dørene i huset være åpne for venners og ukjentes åsyn. Hils hver gjest velkommen med strålende elskverdighet og la hver enkelt kjenne seg hjemme. 62
- Kjærlighet er kilden til den største lykke i de materielle og åndelige verdener. 63
- Kjærlighet er selve livets årsak ... adskillelse fører til død. 64

Guds kjærlighet

En mann kom en gang til Muhammed med et knytte og sa: “O profet, jeg gikk gjennom en skog og hørte lyden av fugleungene. Så tok jeg dem og puttet dem i teppet mitt, og moren kom og flakset rundt hodet mitt.”

Muhammed sa: “Sett dem ned.” Da han hadde satt dem ned, kom moren og var hos ungene sine. Og profeten sa: “Undrer du deg over morens kjærlighet til ungene sine? Jeg sverger ved ham som har sendt meg, sannelig, Gud har mer kjærlighet til sine tjenere enn moren til disse små fuglene. Ta dem tilbake til stedet der du tok dem, og la moren være sammen med dem.”

65

Bahá'u'lláhs kjærlighet

En dag satt Bahá'u'lláh alene i bønn i et telt like utenfor Bagdad. Mens han satt der, smatt en rasende muslim stille inn i teltet. Denne mannen trodde at Bahá'u'lláh var en veldig ond mann som villedet folk. Han løftet kastespydet sitt, siktet og gjorde seg klar til å kaste det på sin ubeskyttede fiende. Da så Bahá'u'lláh på ham for første gang. Den edle Bahá'u'lláhs ansikt var vennlig og rent. Han syntes å være full av kjærlighet til sin kommende morder. Mannen slapp spydet ned på marken.

Han tok det opp igjen og siktet. Og igjen så Bahá'u'lláh på ham med en overflod av kjærlighet i sine øyne. Kastespydet falt til jorden for andre gang. Mannen tok det opp enda en gang. Med en intens viljeinnsats bestemte han seg for ikke å utsette lenger å gjøre ende på dette onde mennesket foran seg. Denne gangen smilte Bahá'u'lláh til ham. Da hev muslimen spydet bort og kastet seg for Bahá'u'lláhs føtter. Han kunne

ikke motstå en slik vidunderlig kjærlighet.

67

‘Abdu’l-Bahás kjærlighet

I Akka bodde det en mann som hetet ‘Abdu’l-Bahá slik at han snudde ryggen til når han møtte ham, for han fryktet at han ellers ville miste hatet sitt. En dag møttes de i en gate som var så smal at fienden var tvunget til å møte ‘Abdu’l-Bahá ansikt til ansikt. ‘Abdu’l-Bahá klappet mannen på skulderen og sa: “Vent et øyeblikk til jeg får snakket. Samme hvor sterkt ditt hat mot meg er, kan det aldri bli så sterkt som min kjærlighet til deg.” Mannen kvakk til, ble vekket og satt i stand til å føle kjærlighetens uovervinnelige kraft.

Bahá’u’lláh og ‘Abdu’l-Bahá har vært i stand til å omforme tusener ved denne kraften.

67

Mot – lærdom

Kilden til mot og styrke er å utbre Guds Ord og å være standhaftig i hans kjærlighet.

Kilden til all lærdom består i å kjenne Gud, opphøyet være hans herlighet, og dette lar seg gjøre bare ved å kjenne hans guddommelige manifestasjon.

68

Unge Stefanus

I Jerusalem var der en ung mann ved navn Stefanus som var blitt kristen. Han underviste også folket med vidunderlig

kraft. En dag mens han underviste, begynte noen fiender av Saken å diskutere med ham. Stefanus svarte så klokt på deres spørsmål at de ikke var i stand til å svare igjen. Dette gjorde dem svært sinte – tenk, de var blitt brakt til taushet foran alt folket. De fikk Stefanus arrestert og stilt for rådet. De betalte vitner for å fremsette falske beskyldninger mot ham. Etter å ha lyttet til disse falske anklagene, sa ypperstepresten til Stefanus: “Er dette sant?” Mens han sto der foran det høye rådet, ga Stefanus sitt svar til ypperstepresten. Han var sterk og uredd, fylt av Guds Hellige Ånd. Han fortalte dem hvordan Gud hadde sendt mange profeter til det hebraiske folket, Abraham, Moses og andre; hvordan folket hadde forfulgt hver profet når han prøvde å undervise dem. Og når til slutt Jesus, Messias, var kommet, korsfestet de ham. “Og nå,” ropte Stefanus med et ansikt som skinte som en engels, og med øynene standhaftig vendt mot himmelen, “ser jeg himmelen åpen og Jesus, Mennekkesønnen, stå ved Guds høyre hånd.” Ved disse ordene kastet prestene seg over Stefanus, jaget ham ut av byen og begynte å stene ham. Mens de stenet ham til døde, knelte Stefanus ned og ba til Gud for sine forfølgere med høy røst: “O Herre, tilregn dem ikke denne synd.” Og da han hadde sagt dette, sovnet han inn. Slik døde han som sin Mester, mens han ba for sine fiender.

69

Bahá'u'lláh og statsministeren

Ikke én gang ga Bahá'u'lláh etter for arrogansen, grådigheten og forræderiet til dem som omga ham. I sin stadige omgang ... med rikets høyeste notabiliteter ... geistlige som embetsmenn ... pleide han å kjempe for sannhetens sak uten frykt og å hevde de underkuedes rettigheter, idet han forsvarte

de svake og beskyttet de uskyldige.

En dag passerte statsministeren gjennom en landsby som tilhørte Bahá'u'lláh. Stedets sjarm og skjønnhet og overfloden av vann gjorde et slikt inntrykk på ham at han fikk lyst til å eie landsbyen. Han kalte Bahá'u'lláh til seg for å ordne kjøpet med det samme. Bahá'u'lláh sa: "Hvis eiendommen hadde tilhørt meg alene, ville jeg gjerne ha etterkommet ditt ønske. Dette forgjengelige livet, med alle sine usle eiendeler, er i mine øyne ikke verdt noen tilknytning, hvor meget mindre dette lille og ubetydelige godset. Siden en rekke andre mennesker, både rike og fattige, noen i voksen alder og noen ennå mindreårige, deler retten til denne eiendommen med meg, vil jeg be deg om å legge denne saken frem for dem og søke deres samtykke."

70

Da Bahá'u'lláh ble satt fri fra Síyáh-Chál, sto han frem for medlemmene av sjahens regjering kledd i fangeklær. Storvesiren talte til ham og sa: "Hadde du valgt å følge mitt råd og holdt deg borte fra denne Siyyid-i-Bábs tro, ville du aldri ha lidd så mye smerte og nedverdiggelse som du er blitt overøst med." "Hadde du på din side," repliserte Bahá'u'lláh; "fulgt mine råd, ville regjeringens affærer aldri ha nådd et så kritisk punkt." ...

"Hva råder du meg til å gjøre nå?" spurte han Bahá'u'lláh.

"Befal guvernørene i riket," var Bahá'u'lláhs øyeblikkelige svar, "å holde opp med å utgyte de uskyldiges blod, å holde opp med å plyndre deres eiendom, å holde opp med å vanære deres kvinner og skade deres barn." Samme dag handlet statsministeren etter det råd han hadde fått.

71

Bahá'u'lláh og den persiske konsulen

[Mens han oppholdt seg i Konstantinopel] ble den persiske generalkonsulen en venn av Bahá'u'lláh og var til stor hjelp for bahá'íene. Han foreslo for Bahá'u'lláh at han burde avlegge et besøk hos hofftjenestemennene.

Svaret lød: "Jeg har intet ønske om å be dem om noen gunst. Jeg er kommet her etter ordre fra sultanen. Jeg er rede til å adlyde enhver ny ordre han måtte gi. Mitt virke er ikke av denne verden; det hører et annet rike til, langt borte fra deres område. Hvorfor skulle jeg da oppsøke disse menneskene?"

Denne konsulen var fylt av respekt for et slik majestetisk sinn. Og da han kom tilbake til Teheran, beskrev han denne hendelsen: "Jeg var ualminnelig stolt av min ærverdige landsmann. Jeg skammer meg ofte over mine landsmenn, med god grunn, for de har nesten alltid for vane å forfølge folk i høye stillinger og be dem om tjenester. Bahá'u'lláhs verdige reserverthet var en svært forfriskende opplevelse."

72

'Abdu'l-Bahá i fare

En dag mottok jeg et foruroligende brev: "Det vil være bra å varsle 'Abdu'l-Bahá om at det kan være farlig for ham å besøke et visst land jeg forstår han har til hensikt å besøke i nær fremtid." Da jeg hadde aktelse for avsenderens oppriktige vennskap, og da jeg visste at han hadde tilgang til pålitelig informasjon, kunne denne advarselen åpenbart ikke overses. Derfor la jeg saken frem for Mesteren slik jeg var bedt om å gjøre. Til min overraskelse smilte han og sa med ettertrykk: "Min datter, har du ikke skjönt at jeg ikke har vært utenfor

fare én eneste dag i hele mitt liv, og at jeg ville fryde meg over å forlate denne verden og dra til min Far?” “Å Mester, vi ønsker ikke at du skal forlate oss på en slik måte.” Jeg var overveldet av sorg og skrekk. “Ikke vær bekymret,” sa ‘Abdu’l-Bahá, “disse fiendene har ingen makt over mitt liv uten den som blir gitt dem ovenfra. Hvis min elskede Gud ville det slik at mitt livsblod skulle ofres på hans sti, så ville det være en herlig dag som jeg inderlig ønsker meg.”

73

Hva er en bahá’í?

Da ‘Abdu’l-Bahá en gang ble spurt: “Hva er en bahá’í?”, svarte han: “Å være en bahá’í betyr simpelthen å elske hele verden; å elske menneskeheten og å prøve å tjene den; å arbeide for universell fred og for universelt brorskap.” Ved en annen leilighet definerte han en bahá’í som “en som er utstyrt med alle et virksomt menneskes fullkommenheter.” ... Han tilføyde: “En som lever sitt liv etter Bahá’u’lláhs lære, er allerede en bahá’í.”

74

Johnny er en kristen mann,
Jakob er av jødisk ætt.
Ali er en muslim, han.
Hør hvordan de kan handle rett:

Hverandre elske, det kan læres.
For kjærlighet vil visdom gi.
Når alles verd forstås og æres,
vil alle tre bahá’ier bli.

75

Enhhet i mangfoldighet

Betrakt de skapte veseners verden, hvor varierte og mangfoldige er ikke artene, og likevel har de ett eneste opphav. Alle de forskjeller som kommer til syne, gjelder ytre form og farge. Denne artens mangfoldighet er tydelig i hele naturen.

Se på en vakker have full av blomster, busker og trær. Hver blomst har en forskjellig ynde, en særegen skjønnhet, sin egen deilige duft og vakre farge. Og trærne – hvor forskjellige er ikke også de av størrelse og vekst, i sitt løvverk – og hvor mange forskjellige frukter har de ikke! Likevel kommer alle disse blomster, busker og trær fra den selvsamme jorden, den samme solen skinner på dem, og de samme skyene gir dem regn.

76

Den sorte rosen

‘Abdu’l-Bahá sto ved døren og hilste hver enkelt gutt idet han kom inn, noen ganger med et håndtrykk og noen ganger med en arm rundt en skulder. Men alltid hilste han med slike smil og en slik latter at det nesten virket som om han var en gutt sammen med dem.... Blant de siste som kom inn i rommet, var en farget gutt på rundt tretten år. Han var ganske mørk, og da han var den eneste gutten av sin rase der, var han tydeligvis redd for at han ikke var velkommen. Da ‘Abdu’l-Bahá så ham, lyste ansiktet hans opp med et himmelsk smil. Han løftet hånden som for å hilse en fyrste velkommen og utbrøt med høy stemme, slik at ingen kunne unngå å høre det, at her var en sort rose.

Det ble øyeblikkelig stille i rommet. Det sorte fjeset lyste opp av en lykke og kjærlighet som nesten ikke var av denne verden. De andre guttene så på ham med nye øyne.

77

Det Største Hellige Blad

En dag mens det var en gammel dame der, ble Det Største Hellige Blad bedt om å gjøre samovaren i stand. Den var veldig tung å bære opp trappene, for armene hennes var ikke spesielt sterke. Den gamle damen sa: “Ett bevis på at bábí-læren er vidunderlig, er at denne lille piken betjente samovaren.”

Bahá'u'lláh moret seg. Han pleide å si: “Her er den damen som ble omvendt fordi hun så din tjeneste ved samovaren.”

78

Arbeid er tilbedelse

En arbeider som hadde satt fra seg vesken med verktøy nede i hallen, ble ønsket velkommen av ‘Abdu’l-Bahá med smilende vennlighet. Mannen sa med et trist uttrykk: “Jeg vet ikke så mye om religiøse ting, for jeg har ikke tid til noe annet enn arbeidet mitt.” “Det er bra, veldig bra.... En dags arbeid utført med et tjenende sinn er i seg selv en tilbedelsens handling. Slikt arbeid er en bønn til Gud.”

Skyggen av tvil og nøling forsvant fra mannens ansikt, og han gikk fra Mesteren lykkelig og bestyrket, som om en tung byrde var tatt fra ham.

79

Bønn

O du som er alle navns Herre og himmelens skaper! Jeg bønnfaller deg ved dem som er morgendemringene av ditt usynlige vesen, det mest opphøyede, det overmåte herlige, om å gjøre min bønn til en ild som skal fortære de slør som har lukket meg ute fra din skjønnhet, og til et lys som skal lede meg til ditt nærværs osean.

80

Fortellingen om Guds Sak

- 1 Da mennesket var nylig skapt
og brukte huler som sitt hjem,
det hadde ingen peiling på
hvordan det burde fare frem.
- 2 Med klubben slo det andre ned
og drepte skogens dyr til mat.
Det hadde ikke hørt om Gud,
var alltid redd, til kamp parat.
- 3 Ved skjebnens hjelp det kom ved slump
til varmens bruk og ildens lys.
Det så at dagen fager var
og natten full av skrekk og gys.
- 4 Det levde i en stadig kamp,
naturen var nok ei dets venn.
Og blikket var mot himmelen vendt,
for solen var dets gud, så menn.
- 5 Men Fader Gud, så langt av sted,
på ukjent plass i ukjent rom,
sitt åsyn vendte ned mot jord
og øste av sin nådes flom.
- 6 Han sendte ut sin guddomsånd
ned til vår grønne, fagre jord.
I en som var av kvinne født
han åndet inn sitt eget Ord.

- 7 Og så det skjedde her og der
at rullen med Guds lovers ord
ble åpnet opp og foldet ut
og langsomt kjent på all vår jord.
- 8 Når dette budskap ble glemt bort,
så kom der en med nye bud.
Han talte varmt til folk på jord
og lærte dem å takke Gud.
- 9 I langsom takt og smertefullt
fikk mennesket et endret sinn.
Det lærte gradvis mer og mer
og vandret fremad trinn for trinn.
- 10 På Indias sletter sto en frem
som Krishna het og var profet.
“I Gud har alle ting sin rot,”
han lærte, som du kanskje vet.
- 11 Fra landet hvor han selv var født,
dro Abraham, den Herrens mann.
Han lærte dem som hørte ham
at “Gud er én i alle land”.
- 12 Og rundt i riket, viden om,
dro Zarathustra i Iran.
Han skjenket lover, mer av dem,
ifra Guds store osea.

- 13 Du har nok hørt at Israels folk
var slaver i Egyptens land
til Moses ble utsendt av Gud
og løsnet deres trelleband.
- 14 Han skulle føre stammer tolv
igjennom ørk og landskap hett
til landet som var valgt av Gud
og lovet bort til Abrahams ætt.
- 15 I Østen sto så Buddha frem,
en prins som Gud lot lyset se
da Buddha søkte sjelens grunn
i skyggen av et fikentre.
- 16 All verdens folk han ville fri
fra sorgens dyp og smertens natt.
Og derfor lærte han dem så
igjen å søke himmelens skatt.
- 17 Med jødefolket gikk det smått.
Dets glød var død og troen kald.
Man aktet ikke lenger på
de sanne gudsprofetens kall.
- 18 Og derfor Jesus kom til jord
med gode budskap ovenfra.
Han talte sterkt om kjærlighet
og sa barmhjertighet var bra.

- 19 Tre hele år han vandret om
med råd og vink til hver især
om at vi burde leve godt
og alltid ha vår neste kjær.
- 20 Han lærte folk å vandre langs
den samme vei han vandret selv
og vie livet helt til Gud
og si til verdens ting “farvel”.
- 21 Men hat og hovmod var den ånd
som fylte hjertet hos folk flest,
og derfor førte de ham bort
mens ropet lød: “Korsfest, korsfest!”
- 22 Ved daggry før den nye Dag
en Guds profet ei likes godt.
Folk hater ham og frykter ham
og møter ham med spe og spott.
- 23 Dog folkets hat ei stort formår.
Guds vilje skjer, hans makt er stor.
Profeten mister så sitt liv,
men videre lever dog hans ord.
- 24 Den rene tro som Jesu gav
ble snart en nokså splittet rest.
I sekter delte den seg opp —
en gren i øst, en gren i vest.

- 25 Og derfor fra Arabias land
der lød i ørk'nen nok en gang
Guds egen røst så sterk og klar
i rene ord med himmelsk klang.
- 26 Med ørkenvinden førtes vidt
en kallen klar og himmelsk ren:
“All jordens folk har samme Gud,
av guder finnes der kun én!”
- 27 Muhammed dermed maktet det
– må minnet alltid lyse rent –
som i Guds navn kun mulig var:
av stammer ble et folk forent.
- 28 Muhammeds tro “islam” ble kalt,
og troen vandret langt mot vest.
Europas lys fra Østen kom,
og boklig lærdom ble vår gjest.
- 29 Av år gikk hundre gang på gang,
og ei var verden lenger ung.
Hos folk ble livets farge grå,
og hjertets ånd ble kald og tung.
- 30 De vendte seg helt bort fra Gud
og enset ei hans edle Sak.
Hans lover ble en bortglemt ting.
Man levde etter egen smak.

- 31 I kristentro og jødedom,
hos hindu og muslim man fant
forventning om den ene som
alt skulle gjøre nytt og sant.
- 32 Og nok en gang det skjedde at
Iran var landet som ble valgt
av Gud for å utsende den
som til profet nå var blitt kalt.
- 33 Profeten Báb kom fra Shiraz.
Guds Sak han gjorde frisk og ny.
Bahá'í-kalender'n kom fra ham,
og mang en lov fikk sin debut.
- 34 Han kom hit til vår verden her
og skulle gjøre allting klart.
Han var kun den som varslet om
den nye tid som grydde snart.
- 35 Det skjedde så at Báb ble skutt.
Og etter at han selv var død,
så mang en trofast venn av ham
ble arrestert og stedt i nød.
- 36 I tusenvis gikk troens folk
med tapperhet martyrens vei.
De takket Gud og priste ham,
og hjertene de frydet seg.

- 37 Nå kommer han som lovet var
fra fordums tid av himmelens Gud,
i underfulle ordelag
til jorden brakt av sendebud.
- 38 Hans førerskap vil lede til
at alle kriger stanset blir.
Som Fredens Fyrste er han kjent,
og underfulle råd han gir.
- 39 Han rammer konger med sitt slag.
Sin penn som sverd, det bruker han.
Han tukter dem for urett ferd
mot mang en vanlig folkets mann.
- 40 I fjerne strøk og granneland
der finnes kun vår egen bror.
For slik er loven som den kom
ifra Bahá'u'lláh til jord.
- 41 En gledens dag for verden vår,
med jubelrop og ovasjon,
når alle folk på denne jord
forenet blir i én nasjon,
- 42 når fredens flagg fra hver en stang
skal foldes ut som ornament
til feiring for at verden fikk
sitt aller første parlament!

43 For Kristi ånd er her igjen,
tilbake som det lovet var.
Den bader alle på vår jord
i stråleglans så sterk og klar.

44 All jordens folk og slekter står
på terskelen til modenhet.
Bahá'u'lláh alene er
vår tidsepokes majestet.

45 Og derfor går til alle folk,
tíl nær og fjern, i øst og vest,
alláh-u-abhá som hilsningsord,
den hilsen som vi bruker mest!

Kildenøkkel

AE	Abbás Effendi. His Life and Teachings
ATN	A Traveller's Narrative (Cambridge 1891)
AV	'Abdu'l-Bahás visdom (Oslo 1974)
BB	Bahá'í bønner (Oslo 1984).
BNE	Bahá'u'lláh and the New Era (1974)
BNT	Bahá'u'lláh og den nye tid (Bergen 1964)
BP	Bahá'í Prayers (Wilmette 1969)
BPB	Bahá'í Prayers (revidert utgave, London 1951)
BPSO	Bahá'í Prayers for Special Occasions
BS	Bahá'í Scriptures
BW	Bahá'í World
BWF	Bahá'í World Faith
CH	The Chosen Highway
DAL	The Divine Art of Living
DB	The Dawnbreakers (am. utgave)
DP	'Abdu'l-Bahá on Divine Philosophy (Boston 1916)
FDA	'Abdu'l-Bahás First Days in America
FWU	Foundations of World Unity
GBS	Glimt Fra Bahá'u'lláhs Skrifter (Oslo 1969)
GWB	Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh (London)
HL	Heroic Lives
NBS	Nogle Besvarede Spørgsmål (København)
PF	Portals to Freedom
PT	Paris Talks
PUP	The Promulgation of Universal Peace
RM	The Reality of Man
SAQ	Some Answered Questions
SI	The Spirit of Islam
SO(A)	De skjulte ord (arabisk)
SO(P)	De skjulte ord (persisk)
SW	Star of the West
TAB	Tablets of 'Abdu'l-Bahá

Kilder

1	SAQ s. 7 (jfr. NBS s. 11)	41	CH s. 101
2	DP s. 104 (jfr. BNT s. 106)	42	BW bind 4, s. 340
3	PTs.113-114 (jfr. AV s. 72)	43	AE s. 108
4	BPB s. 16	44	SWbind7, s. 4
5	BB s. 31	45	FDA s. 7 — 8
6	Ukjent kilde	46	CH s. 159
7	RM s. 41	47	CH s. 1.56 — 158
8	BWF s. 141	48	BS avsnitt 832
9	FWU s. 14	49	SO(A) nr. 4
10	PUP s. 339	50	SO(P) nr. 3
11	Joh. 8: 12	51	SO(A) nr. 5
12	BWF s. 273	52	Mark. 12: 29 — 30
13	BB s. 32	53	TAB bind 1, s. 206
14	RM s. 55	54	SO(A) nr. 9
15	Ukjent kilde	55	BWF s. 140 — 141
16	DB s. 79	56	3. Mos. 19: 18
17	DB s. 322	57	SO(A) nr. 39
18	DB s. 249	58	GWB s. 331 (jfr. GBS s. 248)
19	BPB s. 7	59	Joh. 15: 12
20	CH s. 77	60	BS avsnitt 964
21	DB s. 309 — 311	61	DAL s. 115
22	DB s. 76 — 80	62	BPSO s. 45
23	DB s. 92 — 93	63	BS avsnitt 790
24	DB s. 631 — 632	64	PT s. 139 (jfr. AV s. 90)
25	DB s. 553 — 554	65	SI s. 157
26	BNE s. 23 (jfr. BNT s. 33)	66	HL s. 293
27	BNE s. 23 — 24 (jfr. BNT s. 33 — 34)	67	SE bind 13 — 14, s. 69
28	BNE s. 24 (jfr. BNT s. 34)	68	BWF s. 141
29	DB s. 119 — 120	69	HLs. 209-210
30	BB s. 11	70	DB s. 122, s. 120 — 121.
31	CH s. 56 — 57	71	GPB s. 105
32	ATN s. 39 (jfr. BNT s. 46 — 47)	72	CH s. 59
33	CH s. 39 — 40	73	BW bind VI, s. 657
34	CH s. 95 — 97	74	BNE s. 69 (jfr. BNT s. 77)
35	CH s. 98	75	Ukjent kilde
36	CH s. 54	76	PT s. 51 — 52
37	BB s. 148	77	PF s. 65
38	DB s. 117 — 118	78	CH s. 47
39	GWB s. 284 (jfr. GBS s. 212 — 213)	79	CH s. 152
40	CH s. 100	80	BB s. 14

